

002
KAPITOLA DRUHÁ

NÁVRAT?

Černá díra, nebo co ten temný útvar uprostřed galaxie vlastně představuje, zírala do okolního vesmíru netečně. Kdyby to bylo možné, nezúčastněný divák by viděl, jak se do té matné temnoty valí přes *horizont událostí* světlo. Jako by to byla voda padající do obřího vodopádu. Dokonce i prostor se zde zakřivoval. Kdo by to ale mohl pozorovat? Snad jen Bůh, ale proč by to zrovna on dělal? Ví přece o vesmíru všechno, neboť je jeho dílem. Proč by ho tedy měl *Sagittarius A* zajímat právě nyní? Náhle se uprostřed té černi zablesklo. Nebyl-li to zrakový klam, pro pozemské vědce to bude znamenat, že musejí z gruntu změnit názor na existenci *černých děr*.

Dlouho se nic nedělo, ale pak se záblesk objevil znovu. Ještě se sice několikrát ztratil, ale nakonec zůstal středu té matné čer-

ni věrný jako jakási zářící tečka. Tečka se pozvolna zvětšovala, až začala dostávat podobu přídě *hvězdoletu*. *GALAXIA*, jakou jsme už poznali, to ale nebyla, i když hranatá a zkosená přídě její siluetu připomínala.

Kokpit *hvězdoletu* mírně fluoreskoval odrazem od palubních displejů, jejichž záře se odrážela i na průhledných přilbách tří astronautů sedících uvnitř. Evidentně se jednalo o lidské bytosti, dva muže a ženu. Urostlý brunet sedící na postu prvního pilota upřeně hleděl na centrální displej, stejně jako zbylí dva členové posádky. Na rozdíl od čelní stěny zhotovené z čírého *keramoplastu* měl displej schopnost zvětšovat obraz a tím posádce přiblížit dění před *hvězdoletem*.

Fúzní reaktor pracoval na plný výkon a udržoval loď ve středu tunelu, což bylo důležité. Astronauti totiž už jednou zaznamenali meteor letící v protisměru. Naštěstí opisoval spirálu podél stěn, takže ke srážce nedošlo.

Blondák na pravém sedadle druhého pilota, který měl za úkol ovládat zbraňové systémy, sice možné nebezpečí srážky upozoroval v dostatečném předstihu, ale neodvážil se na meteor vystřelit. Nikdo z posádky totiž nevěděl, co by mohla v *červí díře* napáchat antihmota. Přesto měl pro jistotu položenou ruku na příslušném displeji. Kdyby se nějaký předmět objevil ve středu tunelu, musel by zasáhnout bez ohledu na případné následky.

Dívka sedící za oběma piloty jako by do posádky nepatřila. Ne pro svou olivovou pleť, ale pro jasně zelené vlasy, byť ostříhané

na krátko. Jmenovala se *MA*, a kdyby chtěla, mohla by se honosit titulem vyslance planety *Jiř*⁵ pro planetu Zemi. Spíš ale připomínala vyděšené děvče, které se s oběma astronauty vydalo do neznámého vesmíru a teď toho začíná litovat.

Ten první, sedící na postu prvního pilota a kapitána *hvězdoletu*, se jmenoval Petr. Druhým pilotem byl Jan, operátor zbraňových systémů. Tito dva byli jediní, kteří přežili katastrofu na prostřední lodi *spojených hvězdoletů GALAXIA*. Nyní se snaží proletět *červí dírou* do známého vesmíru, vedeni snahou nalézt svou rodnou planetu. Hlavním cílem dívčiny mise zase je získat pomoc Pozemšťanů pro svoji planetu, kterou si nyní uzurpuje obrovský zmutovaný hmyz jako důsledek neuvážených pokusů, jež v minulosti na planetě prováděli vědci.

Astronauti Petr a Jan zachránili asi padesát zelenovlasých *Jiřanů*, což byli poslední lidé žijící na planetě *Jiř*, kterou objevili po průletu *červí dírou*. Zdejší lidé žili v područí zmutovaných pavouků a čekal je neodvratný konec. Petr a Jan se s pavouky pustili do boje a nakonec se jim podařilo zbylé *Jiřany* přepravit na orbitální stanici pocházející z doby, kdy jejich předci ještě byli dominantním druhem na planetě. Dalším dívčíným úkolem bylo ověřit možnost přestěhování *Jiřanů* na Petrovu a Janovu domovskou planetu – jestliže ji ovšem vůbec naleznou. V důsledku relativistických efektů mohla na Zemi uběhnout staletí, nebo dokonce tisíciletí. Navíc nebylo vůbec jisté, zda se oba Pozemšťané ještě mohou začlenit do společ-

⁵ Mimoszemšťanka z druhého dílu trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

nosti, kterou na Zemi najdou. O *Jiřanech* nemluvě. To je však zatím otázkou budoucnosti, nyní musejí astronauti řešit jiné problémy.

Petr krátce pohlédl na svého kopilota, přestože jeho hlavní pozornost stále patřila čelnímu displeji.

„Honzo, to byla klika s tím meteorem. Kdyby letěl středem jako my, tak jsme se proměnili ve světlo a teplo. Člověče, tady v tom tunelu musejí platit zákonitosti, o kterých nemá nikdo na Zemi ani šajn!“

„Jak by taky mohl,“ zabručel Jan a obrátil se na svého kolegu, který stále ještě byl velitelem expedice *GALAXIA*. „I my jsme se museli takhle motat podél stěny, když jsme do té zatracené díry spadli⁶. Naštěstí jsme byli v limbu, a tak jsme o žádném nebezpečí nevěděli.“

„Máš pravdu. To bezvědomí bylo milosrdné,“ konstatoval Petr a dál upřeně pozoroval čelní displej. „*GALAXIA* musela v té díře pořádně rotovat. Pamatuješ, jak jsme ve spojovací šachtě lítali jako nudle v bandě? Tedy než to s námi praštilo o dno. Kdo ví, jak dlouho ještě poletíme, když jsme to všechno zaspali...“

Černá barva tunelu se poznenáhlu změnila na indigovou. Zpočátku sice byla změna téměř nepostřehnutelná, ale pak se vpředu objevily zářící body.

„To jsou hvězdy!“ vykřikl Jan a ukazoval dopředu na čelní kryt *hvězdoletu*, zhotovený z průhledného *keramoplastu*. „A nikde žád-

⁶ První průlet *hvězdoletu GALAXIA červí dírou*, odehrávající se v druhém dílu trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

né růžové mléko jako na druhé straně. Skutečně se vracíme do našeho vesmíru,“ konstatoval radostně a obrátil se na dívku. „MA, podívej!“

Dívka však nevěděla, má-li se radovat, nebo truchlit. GALAXIA, respektive levý hvězdolet komplexu, právě opouští její vesmír, a ona se tak definitivně odpoutává od rodné planety. Kdoví, jestli ji ještě někdy vůbec uvidím, pomyslila si smutně.

Duševní rozpoložení se jí zřejmě zračilo ve tváři, neboť Jan natáhl ruku a konejšivě se dívky dotkl. „Neboj se,“ chlácholil ji. „Ta díra je průchozí a už víme, že se jí dá prolétnout i z druhé strany. Určitě se sem vrátíme a pomůžeme tvým lidem.“

„Honzo, pozor!“ zasáhl do jejich hovoru Petr. „Podívej! Do díry vlétl další meteor... za ním druhý! Člověče, to je celý roj! Naštěstí se zase formují podél stěn...“

„Jo, cestu máme volnou a hvězdy jsou už taky jasnější. Za chvíli z toho zřejmě vypadneme...“

PÁTÁ HODINA DVACÁTÁ MINUTA PALUBNÍHO ČASU. ŠESTÝ DEN LETU⁷. BLÍŽÍME SE K ÚSTÍ ČERVÍ DÍRY. VELITEL EXPEDICE PETR, DRUHÝ PILOT JAN, VYSLANEC PLANETY JIŘ, DÍVKA MA. DALŠÍ ZÁZNAM PROVEDU PO VSTUPU DO ZNÁMÉHO VESMÍRU. PETR, PRO PALUBNÍ DENÍK. KONEC.

⁷ Astronauti měří palubní čas od doby, kdy se náhodně probudili v hibernačním sálu hvězdoletu GALAXIA. Viz druhý díl trilogie VZPOURA MOZKŮ.